

Vivenciem el Som-hi – CONVIVÈNCIA

Història: És cosa nostra?

Habilitat: Pensament crític

Eix: Convivència

Descripció: El professor Lucas presenta la seqüència d'una notícia violenta que publica la premsa del dia, en la qual tres joves agredeixen algú que sembla un sensesostre o un avi en un caixer automàtic, a més de malmetre una part del mobiliari urbà. A classe dediquen una estona a parlar-ne, i sorgeixen posicions diferents pel que fa a la interpretació dels fets i a qui són les persones o institucions afectades. Un fet personal viscut per un dels estudiants canvia el rumb del debat.

Personatges (7): Rosa, mestre, Isa, Manuel, Lida, company i Darío

Escenaris: aula

Nota: al diàleg apareix la paraula “indigent”, l’hem mantingut per ser fidels al diàleg del vídeo. Tanmateix és millor anomenar aquestes persones “sensesostre”.

Escena. La colla, a classe, mirant un vídeo

MESTRE: Què veieu, aquí?

ROSA: Un caixer automàtic.

MESTRE: I què més hi veieu?

ISA: El mateix caixer, però ara hi ha un avi negre, si no m’equivoco. Sembla que estigui recollint alguna cosa que li ha caigut.

Manuel: No és un avi, és un indigent que es prepara per dormir.

MESTRE: Què us sembla que passa, ara?

LIDA: Que uns lladres estan a punt de robar els diners a l’avi.

ISA: Si l’home és un indigent que vol dormir dins del caixer, crec que aquests païos són uns drogoaddictes que l’atracaran.

MESTRE: Mirem si la imatge següent aclareix la pel·lícula.

Es veu com dos nois apallissen l’avi (o persona sensesostre)

LIDA: Que bèsties!

ISA: Pobre home, mireu com l’han deixat.

Manuel: A qui se li acut?

LIDA: Què vols dir, Manuel?

MANUEL: Si es tracta d’un avi que està retirant diners, com se li acut sortir de nit tot sol a treure diners d’un caixer? És un error. I si es tracta d’un indigent, també. A qui

se li acut dormir en un lloc així? Ja hi ha els albergs.

MESTRE: Pareu molta atenció, perquè aquesta història encara no s'ha acabat. Què n'opineu, d'aquesta altra imatge?

Es veu els joves donant puntades de peu al mobiliari del carrer

ISA: No en tenen prou de pegar al pobre avi indigent, mireu com trenquen el telèfon públic i els fanals.

MANUEL: Potser ja no funcionaven, profe. Em sembla que hi doneu més importància de la que té.

COMPANY: I jo opino que estem perdent el temps. Això no és cosa nostra.

MESTRE: I de qui és, si no?

COMPANY 2: De la policia.

ISA: En tinc els meus dubtes. Sí que és cosa nostra: per exemple, si els fanals estan trencats, caminar per un carrer sol és perillós, sobretot si ets dona.

MESTRE: I que ataquin el suposat indigent o el suposat ancià té res a veure amb vosaltres?

COMPANY 2: Li hauríem de demanar el cognom.

Riuen tots.

MESTRE: Què tenen de particular aquests nois?

ISA: Res, són com qualsevol d'aquesta classe.

COMPANY: Eii, Isa, sense ofendre, eh!

ISA: Us juro que no exagero.

MESTRE: Si algun de vosaltres hagués estat a la vora què hauria fet?

ROSA: Jo m'hauria mort de l'espant.

LIDA: Jo hauria cridat.

Riuen tots.

MESTRE: Podem fer res perquè això no torni a passar?

COMPANY: Podríem sortir al carrer a protestar amb pancartes, però això no serveix de res.

Arriba en Darío.

DARÍO, *trist*: Bon dia.

MESTRE: Darío, com és que arribes a aquestes hores?

DARÍO: Era a l'hospital, profe.

ROSA, *preocupada*: Que t'ha passat res?

DARÍO: No, a mi no, però al meu avi sí.

BETO: Què li ha passat, al senyor Tomàs?

DARÍO: Ai, amic meu, si veiessis com l'han deixat, tot patacajat. Estava traient diners d'un caixer i el van assaltar.

MESTRE: Darío, de debò que em sap greu, espero que es refaci ben aviat.

DARÍO: Tant de bo, profe.

MESTRE: D'acord, continuem. L'afer de què parlàvem té a veure amb nosaltres o no?

Preguntes pel debat

- Com penseu que canvia la situació quan s'adonen que a l'avi d'en Darío li ha passat el mateix?
- De quines coses que passen al vostre voltant considereu que us hauríeu de preocupar? Per què penseu que les persones es preocupen més de les coses que les afecten directament?
- Quins sentiments penseu que experimenta la persona agredida? I els agressors, quins sentiments us sembla que poden tenir?
- Què en penseu del que diu la Isa sobre el fet que els carrers foscos poden ser perillosos per a una noia? I per un noi, serien igual de perillosos? De qui és responsabilitat, aquesta situació?
- En qui recau la tasca de cuidar de mi, dels altres, de tothom? Què creieu que hauríem de fer com a societat per evitar aquesta mena de situacions?
- Creieu que hauríem de confiar (o desconfiar) de les persones que ens envolten? Per què?